

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสารเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเป็นปกติวิสัยของคนในทุกสังคมไม่ว่าจะทำสิ่งใด ล้วนต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ทั้งสิ้น ในสภาพสังคมที่คนจะต้องเกี่ยวข้องกับมากขึ้นเช่นปัจจุบัน การสื่อสารก็ยิ่งมีความสำคัญต่อบุคคลและสังคมมากขึ้น หากคนในสังคมขาดความรู้ความเข้าใจในการสื่อสาร ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้ความคิด หรือทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันได้ ย่อมจะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ มากมาย ปัญหาที่เกิดขึ้นกับบุคคลและสังคมทุกวันนี้ มีอยู่ไม่น้อยที่เป็นสาเหตุมาจากความล้มเหลวของการสื่อสาร การสื่อสารจะประสบผลสำเร็จได้จะต้องมีภาษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เนื้อหาของสารจะไม่สามารถถ่ายทอดได้ถ้าไม่มีภาษา จึงอาจกล่าวได้ว่าภาษาคือตัวนำสาร ภาษาที่ผู้ส่งสารและผู้รับสาร ใช้จะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับทักษะในการสื่อสาร ถ้าผู้ส่งสารเลือกใช้ภาษาในการเสนอสารที่เหมาะสมกับผู้รับสาร ในด้านความรู้และทักษะการใช้ภาษา จะทำให้เกิดการรับรู้และเข้าใจตรงกัน ภาษา มี 2 ลักษณะ คือ วจนภาษา (Verbal language) และ อวจนภาษา (Non-verbal language)

(<http://irrigation.rid.go.th/rid8/communication/course/communication>)

มนุษย์ทุกชนชาติสื่อสารด้วยภาษา ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารด้วยวจนภาษา และอวจนภาษาก็ล้วนแล้วแต่มีวัตถุประสงค์เดียวกัน คือเพื่อสื่อความต้องการของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร กล่าวคือ เมื่อผู้พูดกล่าวถ้อยคำหรือข้อความ ผู้พูดย่อมมีเจตนาที่จะให้ข้อความสื่อถึงบางสิ่งบางอย่างจากตนไปสู่ผู้ฟังในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยต้องการที่จะสื่อสารผ่านทางคำพูดหรือท่าทางที่มีความหมายตามที่ผู้พูดตั้งใจให้ภาษาสื่อไปถึงผู้ฟัง เช่น การทักทาย การกล่าวลา การชมเชย การขอบคุณ การขอโทษ การปฏิเสธ หรือการขอร้อง เป็นต้น (Searle, 1969)

ซึ่งการกระทำโดยใช้คำพูดหรือที่ Searle (1969) เรียกว่า “วจนกรรม” (Speech Act) นั้นจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละวัฒนธรรม Wierzbicka (1991) ได้ยกตัวอย่างสถานการณ์การเชิญชวนผู้ฟังให้ดื่มเบียร์ของชาวอังกฤษและชาวโปลิช ซึ่งแสดงให้เห็นถึงลักษณะของวจนกรรมที่แตกต่างกันไปตามแต่ละวัฒนธรรม กล่าวคือ เมื่อชาวอังกฤษจะเชิญชวนให้ผู้ฟังดื่มเบียร์ มักจะนิยมการถามความต้องการของผู้ฟัง โดยใช้รูปประโยคคำถามที่ทำหน้าที่เป็นประโยคในการเชิญชวน เช่น “Would you like a beer?” (คุณต้องการเบียร์ไหม) และจะเป็นการไม่เหมาะสมอย่างยิ่งหากเจ้าบ้านจะถามแขกว่า เขาต้องการอะไร เพราะตามธรรมเนียมของชาวโปลิชนั้น การที่

แขกเปิดเผยกับเจ้าบ้านว่าตนต้องการดื่ม หรือรับประทานอะไรนั้น ไม่ใช่มารยาทที่ดี ดังนั้นในสถานการณ์นี้ชาวโปลิชจะเชิญชวนแขกโดยใช้รูปเชิงคำสั่งเช่น “Please! A little more!” โดยที่แขกอาจตอบกลับมว่า “But I can’t” เจ้าบ้านก็จะเชิญชวนให้แขกดื่มอีกโดยพูดว่า “But you must!” ซึ่งการใช้รูปเชิงคำสั่งที่แสดงการเชิญชวนแน่วแน่เชิญในภาษาโปลิชนั้น ชาวอังกฤษอาจเห็นว่าหยาบคายและเป็นการบีบบังคับ แต่ชาวโปลิชกลับมองว่าเป็นการแสดงไมตรีจิตที่ดี เนื่องจากเจ้าบ้านต้องการบอกแขกเป็นนัยผ่านทางรูปภาษาดังกล่าวว่าการให้ทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีและตามธรรมเนียมของชาวโปลิช เจ้าบ้านจะไม่รับการปฏิเสธจากแขกเพราะถือว่าการให้แขกดื่มและรับประทานให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่ถามถึงความเต็มใจของแขกนั้นเป็นสิ่งที่ดีและเหมาะสม

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าเมื่อต้องติดต่อสื่อสารกับคนต่างภาษาต่างวัฒนธรรม โอกาสที่การสื่อสารจะบรรลุผลสำเร็จอาจยากกว่าการสื่อสารกับคนในวัฒนธรรมเดียวกัน เนื่องจากคนต่างวัฒนธรรมย่อมมีแบบแผนในการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน และแต่ละคนย่อมจะนำวัฒนธรรมของชาติตนมาเป็นตัวกำหนดการใช้ภาษาดังนั้นหากผู้พูดทั้ง 2 ฝ่ายได้เรียนรู้ธรรมเนียม วัฒนธรรม รวมทั้งแบบแผนการใช้ภาษาของกันและกันนอกเหนือจากไวยากรณ์คำศัพท์ และการออกเสียงแล้ว ก็น่าจะทำให้การสื่อสารราบรื่นและสัมฤทธิ์ผลได้ง่ายขึ้น (อาภาภรณ์ เจริญกิจ, 2547)

สำหรับการขอร้อง ซึ่ง Brown และ Levinson (1987) ถือเป็นวัจนกรรมหนึ่งที่คุกคามหน้า (Face Threatening Act หรือ FTA) ของผู้ฟังหรือผู้ที่ถูกขอร้องนั้น ก็จะมีลักษณะที่แตกต่างกันไปตามแต่ละวัฒนธรรม งานวิจัยจำนวนไม่น้อยที่ศึกษาวัจนกรรมการขอร้องในวัฒนธรรมต่าง ๆ เช่น Blum-Kulka และ Olshtain (1984) พบว่า การใช้วัจนกรรมการขอร้องจะแปรไปตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดผู้ฟังสถานภาพทางสังคม และความหนักเบาของการขอร้อง ปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นไปตามวัฒนธรรมแต่ละวัฒนธรรม เช่น ในสังคมที่มีการแบ่งสถานภาพสูงต่ำทางสังคม จะพบว่าเมื่อผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า ผู้พูดจะให้การขอร้องที่อ้อมค้อมมากกว่าเมื่อผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมด้อยกว่า หรือเมื่อต่างวัฒนธรรมกันคนในวัฒนธรรมหนึ่งก็อาจจะให้การขอร้องที่มีความอ้อมค้อมมากกว่าคนในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ความเข้าใจในวัฒนธรรม ธรรมเนียม แบบแผนการใช้ภาษา รวมถึงบริบททางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการขอร้องในทั้ง 2 ภาษาจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะในสถานการณ์ที่ผู้ฟังแตกต่างกันไป หรือเนื้อหาการขอร้องแตกต่างกัน ผู้พูดย่อมเลือกใช้กลวิธีการขอร้องให้เหมาะสมที่แตกต่างไปเช่นกัน

ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวัจนกรรมการขอร้องในภาษาอังกฤษของคนไทยและคนจีนนั้นว่ามีลักษณะอย่างไร สาเหตุที่ผู้วิจัยสนใจเลือกศึกษาคนไทยเนื่องจากว่าสังคมไทยในปัจจุบันมีการ

ปฏิสัมพันธ์กับชาวต่างชาติมากขึ้นจากกิจการทางธุรกิจที่ดำเนินกิจการในประเทศไทย หรือจากการที่คนไทยนิยมส่งลูกหลานไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ ซึ่งปัญหาที่อาจจะประสบคือ เมื่ออาจต้องมีการขอร้องข้ามวัฒนธรรมกันหากไม่ได้เรียนรู้วัฒนธรรมของกันและกันก็มักจะยึดวัฒนธรรมของตน (ผู้พูด) เป็นหลักจึงทำให้การสื่อสารนั้นสัมฤทธิ์ผลได้ยากมากกว่าปกติ และอาจทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อกัน สำหรับชาวจีนนั้นผู้วิจัยสนใจเลือกที่จะศึกษาเนื่องจากในปัจจุบันมหาวิทยาลัยบูรพา มีนิสิตชาวจีนเป็นจำนวนมากจากโครงการนักเรียนแลกเปลี่ยนระหว่าง 2 ประเทศ และชนชาติจีนถือว่าเป็นชนชาติที่มีบทบาทและความเกี่ยวข้องกับไทยมาช้านานไม่ว่าจะเป็นด้านประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิต เศรษฐกิจ สังคมรวมไปถึงด้านการเรียนการสอนวิทยาการต่าง ๆ และในปัจจุบันประเทศจีนซึ่งได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่ทรงอิทธิพลที่สุดในด้านการค้านั้นได้มีการเปิดประเทศมากขึ้น และไทยเป็นประเทศแรกที่ทำข้อตกลงเขตการค้าเสรีหรือ FTA กับประเทศจีน นอกจากนั้นในอนาคตไทยจะมีการตั้งกรอบการค้าเสรีกับจีน หรือที่เรียกว่า C-AFTA ดังนั้นจึงควรที่จะใช้ความสัมพันธ์อันดีในอดีตเพื่อเชื่อมโยงมาถึงปัจจุบัน และในปัจจุบันประเทศจีนมีการเปิดการเรียนการสอนภาษาไทยมากกว่าที่ไทยมีการเรียนการสอนภาษาจีน ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็อุปสรรคต่อการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างกัน ได้ ดังนั้นหากประเทศไทยมีการศึกษาทางด้านวัฒนธรรมจีนมากขึ้นก็จะช่วยเพิ่มความเข้าใจอันดีต่อกันและนำไปสู่การพัฒนาต่อไปอีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นเป็นประโยชน์ในการเลือกศึกษาพฤติกรรมการขอร้องโดยใช้ภาษาอังกฤษของชาวไทยและชาวจีน ซึ่งจะเป็นการนำวัฒนธรรมที่ดีของทั้งสองชาติมาปรับใช้ให้เข้ากับสภาพของสังคมไทยในปัจจุบัน และนอกจากนี้ยังช่วยให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อชาวจีนที่อยู่ในประเทศไทย และชาวไทยที่อยู่ในประเทศจีนด้วย อันจะส่งผลให้เกิดความร่วมมืออันดีต่อกันทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในอนาคตต่อไป (แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย, 2550)

นอกจากนั้นในปัจจุบันประเทศไทยและประเทศจีนกำลังเข้าร่วมโครงการเขตการค้าเสรีอาเซียนหรือAFTA ดังนั้นภาษาอังกฤษซึ่งถือว่าเป็นภาษากลางของโลกจึงกลายเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อประเทศไทยที่จะใช้ในการสื่อสารกับชาวต่างชาติบทบาทของภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและกลายเป็นปัจจัยหลักในการสร้างงานสร้างรายได้ (www.guru.google.co.th/AFTA) ตลอดจนปัจจุบัน ได้มีการรวมตัวกันของกลุ่มสมาชิกทั้ง 10 ประเทศในแถบอาเซียนในนามของเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area AFTA) ส่งผลให้ในปัจจุบันนี้สถาบันการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศต่างเตรียมพร้อมสำหรับการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อมุ่งไปสู่ความเป็นมาตรฐานสากล ได้แก่การให้ความสำคัญกับการปฏิรูปการศึกษาในระดับอุดมศึกษา อันเนื่องมาจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งย่นต่อการพัฒนาประเทศและมีบทบาทสำคัญในการผลิตบุคลากรชั้นฝีมือแรงงานที่จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศซึ่งเป็นผลทำให้

หลายประเทศได้บรรจุการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตร (A.P.R. Howatt, 1984) เนื่องด้วยภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มขีดความสามารถทางด้านภาษาให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาสามารถเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม เป็นต้น (วาสนา แสงสุข, 2553) ดังนั้นจึงเป็นการดีที่ผู้วิจัยเลือกทำการศึกษาเกี่ยวกับวัจนกรรมการขอร้องในภาษาอังกฤษของชาวไทยและชาวจีน เพื่อที่จะนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ในปัจจุบันและอนาคตทั้งด้านภาษาและวัฒนธรรม เนื่องจากภาษาอังกฤษจะเข้ามามีบทบาทมากกับสังคม ดังนั้นทุกคนจะต้องมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษในระดับที่สนทนาได้ ฟังและพูดได้รู้เรื่องเข้าใจ (สมพล พงษ์ไทย, 2554)

การใช้ภาษาอย่างไรให้เหมาะสมนั้นเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนการสอน วัจนปฏิบัติศาสตร์ภาษาที่สอง (Interlanguage Pragmatics) เนื่องจากผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศอาจมีการรับรู้ถึงรูปแบบภาษาที่เหมาะสม ปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อการเลือกใช้ภาษาตลอดจนการตีความถ้อยคำภาษาแตกต่างจากเจ้าของภาษา ซึ่งผลการศึกษาวิจัยที่ผ่านมา อาทิ Ide, (1989); Mao, (1994); Matsumoto, (1988); Pan, (1995) พบว่าการรับรู้ปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้นั้นมีความแตกต่างกันในแต่ละวัฒนธรรม การศึกษาวิจัยทางความตระหนักเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์จึงมีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้เราเข้าใจถึงรูปแบบความตระหนักและการรับรู้ปัจจัยต่าง ๆ ทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ของผู้เรียนภาษาได้ (ปาจริย์ นิพาสพงษ์, 2554)

นอกจากปัจจัยทางวัฒนธรรมและความสำคัญของภาษาอังกฤษแล้วนั้น การที่ผู้พูดจะเลือกใช้กลวิธีแบบใดในการขอร้องนั้นยังมีปัจจัยอื่นอีก เช่น สถานภาพทางสังคมและความหนักเบาจริงจังของการขอร้องเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แต่จากการสังเกตพบว่า คนไทยและคนจีนให้ความสำคัญกับความอาวุโสและตำแหน่งหน้าที่การงานเป็นอย่างมาก ดังนั้นสถานภาพทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟังน่าจะมีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องของคนไทยและคนจีน โดยผู้วิจัยเชื่อว่าการขอร้องให้ผู้ฟังที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้พูดเพื่อให้ทำอะไรให้ ผู้ขอร้องอาจมีการใช้กลวิธีที่สุภาพและอ่อนน้อมมากกว่าการขอร้องให้ผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมเท่ากันหรือด้อยกว่าผู้ขอร้อง (ปิยะวัลย์ วิรุฬหชัยพงษ์, 2543)

งานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องของชาวไทยและชาวจีนโดยใช้ภาษาอังกฤษในการขอร้องว่ามีลักษณะอย่างไรและศึกษาว่าปัจจัยเรื่องสถานภาพทางสังคม มีบทบาทต่อการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องของชาวไทยและชาวจีนโดยใช้ภาษาอังกฤษในการขอร้องหรือไม่ อย่างไรและระหว่างชาวไทยและชาวจีน ชนชาติใดมีการเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องใกล้เคียงกับชาวอเมริกันซึ่งเป็นเจ้าของภาษามากกว่า ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจกลวิธีการ

ขอร้องของวัฒนธรรมไทยและจีน และยังส่งผลให้การสื่อสารระหว่าง ชาวไทย ชาวจีนและชาวต่างชาติ ราบรื่นและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. วิเคราะห์โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องของผู้พหุมีที่สถานภาพทางสังคมต่างกันของชาวไทยโดยใช้ภาษาอังกฤษในการขอร้อง
2. วิเคราะห์โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องของผู้พหุมีที่สถานภาพทางสังคมต่างกันของชาวจีนโดยใช้ภาษาอังกฤษในการขอร้อง
3. เปรียบต่าง โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของผู้พหุมีที่สถานภาพทางสังคมต่างกันของชาวไทยและชาวจีน
4. เปรียบต่างความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางสังคมของผู้ขอร้องและผู้ถูกขอร้องกับโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของชาวไทยและชาวจีนกับ โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องของชาวอเมริกัน

คำถามงานวิจัย

1. ผู้พูดชาวไทยที่มีสถานภาพทางสังคมต่างกันเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องใดมากที่สุด
2. ผู้พูดชาวจีนที่มีสถานภาพทางสังคมต่างกันเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องใดมากที่สุด
3. โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของผู้พหุมีที่สถานภาพทางสังคมต่างกันของชาวไทยและชาวจีนมีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่
4. ชาวไทยและชาวจีนมีการใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษเหมือนหรือต่างกับชาวอเมริกันหรือไม่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สะท้อนให้เห็นลักษณะวัฒนธรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการแสดงวจนกรรมการขอร้องของชาวไทยและชาวจีน
2. สะท้อนให้เห็นลักษณะของสถานภาพทางสังคมที่ส่งผลต่อการแสดงวจนกรรมการขอร้อง

3. เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารเพื่อการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัฒนธรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการขอร้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตงานวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องกับสถานภาพทางสังคมของผู้ขอร้องและผู้ถูกขอร้องชาวไทยและชาวจีน โดยใช้ภาษาอังกฤษในการแสดงวัจนกรรมการขอร้อง โดยกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างคือ กลุ่มนักศึกษาคณไทยและคนจีนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ภาคปกติมหาวิทยาลัยบูรพา ที่มีอายุระหว่าง 18-19 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างชาวจีนทุกคนจะต้องเป็นผู้ที่ผ่านการเรียนวิชา En 101 ซึ่งเป็นวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยบูรพา และกลุ่มตัวอย่างชาวไทยทุกคนจะต้องเป็นผู้ที่ผ่านการเรียนวิชา En 103 ซึ่งเป็นวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานสำหรับนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิงจำนวนเท่าๆกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการควบคุมปัจจัยทางด้านอาชีพ เพศ และอายุ ที่อาจจะมีผลต่อการแสดงวัจนกรรมการขอร้อง อย่างไรก็ตามปัจจัยทางด้านอาชีพ เพศ และอายุ ไม่ได้ถูกนำมาเป็นปัจจัยในการวิเคราะห์ข้อมูล นอกจากนั้นงานวิจัยนี้ต้องการเน้นเพียงเรื่องวิธีการสื่อสารของผู้พูดหรือวัจนปฏิบัติศาสตร์เท่านั้น (Pragmatics) โดยเรื่องความถูกต้องของภาษา (Language Accuracy) ไม่ถูกนำมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ เนื่องจากงานวิจัยนี้ต้องการศึกษากลวิธีการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยไม่คำนึงถึงไวยากรณ์ที่ใช้ในการขอร้อง

นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย

วัจนกรรม หมายถึง การกระทำโดยใช้คำพูด ซึ่งเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสมของการกระทำนั้น (อาภาภรณ์ เสงวิจิตรกิจ, 2547)

การขอร้อง หมายถึง การที่ผู้พูดมีจุดมุ่งหมายที่จะสื่อความต้องการและความคาดหวังให้ผู้ฟังกระทำบางอย่างไว้ในอนาคต (Blum-Kulka et al., 1989)

สถานภาพทางสังคม หมายถึง สิ่งที่ถูกกำหนดได้จากมุมมองของแต่ละสังคม โดยแบ่งออกเป็น 3 สถานภาพ คือ สูงกว่า เท่ากับและต่ำกว่า (Blume-Kulka & Olshtain, 1984)